

ELVEDA AŞK

SİNAN AKYÜZ (1972)

Bir dönem gazetecilik, fotoğrafçılık ve köşe yazarlığı da yapan Akyüz çok okunan romanlarıyla tanınmaktadır.

Yazarın tüm kitapları Alfa Yayınları tarafından basılmaktadır:

Etekli İktidar

Bana Sırtını Dönme (cep boyu da basılmıştır.)

İki Kişilik Yalnızlık (cep boyu da basılmıştır.)

Yatağımdaki Yabancı (cep boyu da basılmıştır.)

Sevmek Zorunda Değilsin Beni (cep boyu da basılmıştır.)

Aşk Günlükleri

Piruze: Şam'da Bir Türk Gelin (cep boyu da basılmıştır.)

İncir Kuşları (midi boyu ve 50. baskıya özel ciltli de basılmıştır.)

Şahika & Feraye (midi boyu da basılmıştır.)

Kavuşma: Piruze ve Oğulları (midi boyu da basılmıştır.)

Aşk Başka Evde

Bir Evlilik Komedisi

Yağmurun Geline

Solgun Karanfil

Meyra: Bir Bosna Hikayesi

akyuzsin1@gmail.com

 /SinanAkyüz(Yazar)

 /SinanAkyüzOfficial

 /AkyüzSinan

 akyuz_sinan

Elveda Aşk

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Kıpüşoğlu

Kitap Editörü Özgür Batur

Kapak Tasarımı LOM Creative

Sayfa Tasarımı Ali Rıza Yati

ISBN 978-625-449-440-6

1. Basım: Aralık 2021

tamadres.com

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Çađalođlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

İncir Kuşları ve Meyra'nın Yazarı

SİNAN AKYÜZ

Elveda
Aşk

tamadres.com

ALFA

Bu romanda anlatılanlar hayal ürünü değildir.
Mekân hayal ürünü değildir, zaman hayal ürünü değildir ve
o yeniyetme vatan evlatları hayal ürünü değildir. Bu hikâye
sadece savaşın yıkıp geçtiği bir nesli anlatır...

CUMHURİYET BAYRAMI

İstanbul, 29 Ekim 1933

Çıktık açık alınla on yılda her savaştan;
On yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan;
Başta bütün dünyanın saydığı başkumandan,
Demir ağlarla ördük anayurdu dört baştan.

Türk'üz: Cumhuriyet'in göğsümüz tunç siperi;
Türk'e durmak yaraşmaz, Türk önde, Türk ileri!
Bir hızda kötülüğü, geriliği boğarız,
Karanlığın üstüne güneş gibi doğarız.

Türk'üz, bütün başlardan üstün olan başlarız;
Tarihten önce vardık, tarihten sonra varız.
Türk'üz: Cumhuriyet'in göğsümüz tunç siperi;
Türk'e durmak yaraşmaz, Türk önde, Türk ileri!

Çizerek kanımızla öz yurdun hartasını,
Dindirdik memleketin yıllar süren yasını;
Bütünledik her yönden istiklâl kavgasını...
Bütün dünya öğrendi Türklüğü saymasını!

Türk'üz: Cumhuriyet'in göğsümüz tunç siperi;
Türk'e durmak yaraşmaz, Türk önde, Türk ileri!
Örnektir milletlere açtığımız yeni iz;
İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kitleyiz:

Uyduk görüşte bilgi, gidişte ülküye biz.
Tersine dönse dünya yolumuzdan dönmeyiz.
Türk'üz: Cumhuriyet'in göğsümüz tunç siperi;
Türk'e durmak yaraşmaz, Türk önde, Türk ileri!

Sonbaharın en güzel günlerinden biriydi o gün... Belki de en güzel günüydü. Kadını erkeği, yaşlısı genci, çoluğu çocuğu her yaştan insanla doluydu Beyazıt Meydanı. Binlerce İstanbullu Cumhuriyet'in onuncu yıl kutlamaları için bir araya gelmiş, Onuncu Yıl Marşını hep bir ağızdan büyük bir coşkuyla söylüyorlardı. Ve o gün sanki sonbahara inat herkesin gönlüne ilkbahar gelmiş, rengârenk çiçekler açivermişti.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordu... Ansızın bir borazan sesiyle irkildi Benan. Gözleri buğulu, sesi duygulu, bedeni titrekti. Parlayan başak sarısı saçları, bir yaz gününde öğle vakti ışıldayan güneşi andırıyordu.

“Baba,” dedi duygu dolu bir sesle, “heyecandan içim kıpır kıpır. Bugün neden her şey bu kadar güzel görünüyor gözlerime?”

Otuz altı yaşındaydı Yusuf. Gözleri kömür karası, yüzü yuvarlaktı. Başını çevirip kızına baktı, dudağında buruk bir gülümseme belirmediği sırada, “Unutma kızım,” diye fısıldadı. “Bu yüce millete özgürlüğünü geri getiren o vatan evlatları, bu topraklara saadeti de geri getirdi. İşte bu yüzden bugün her şey bu kadar anlamlı ve güzel görünüyor gözlerine.”

Benan henüz on iki yaşındaydı. O da tıpkı yaşlıları gibi sorular sorarak öğreniyordu hayatın gerçeğini.

“Vatan evlatları mı? Onlar da kim?”

Yusuf öyle eskisi gibi uzun uzun konuşmaları pek sevmiyordu artık ve çoğu zaman da bu suskunluğunun ardında büyük fırtınalar kopuyordu.

“Onlar işte... onlar kızım!”

Yusuf’un birden sesi çatallaşmış, kömür karası gözleri buğulanmıştı. Bu, Benan’ın merakını büsbütün artırmıştı.

“Onlar da kim baba?”

Yusuf cevap vermedi, ayakta güçlkle duruyordu. Onun böyle sustuğunu gören küçük kız, “Acaba bu suskunluk neden?” diye geçiriyor içinden, çocuk aklıyla babasını anlamaya çalışıyordu.

“Baba sana bir soru sordum. Lütfen cevap verir misin? Onlar da kim?”

Yusuf her zamanki gibi derin düşüncelere dalıp gitmişti. Birkaç adım attı, ahşap bir oturağın üzerine çöktüğünde başını kaldırıp tepesinde duran ağacın yapraklarına baktı. Sararan yapraklar sanki ruhundaki hüznü taşıyordu.

Benan babasında bir tuhafılık olduğunu sezmiş, endişelenmeye başlamıştı. Yanına doğru yürürken, “Baba,” diye seslendi, “sen iyi misin?”

Yusuf başını indirip tam karşısına baktığında birden tüyleri diken diken oldu, ürperdi. Yüreğine sanki dikenli bir tel gelip dolanıverdi. Gözleri yaşlı bir halde, “Bu coğrafyada kolay ölme kızım,” dedi çatallaşan bir sesle, “kolayı ölmek! Zoru ise hayatta kalmak..”

Benan bu sözlere pek bir anlam verememişti. Babasının yanına oturduğunda, “Kızım,” diye konuşmasını sürdürdü Yusuf, “o gece bir başak gibi biçtiler hepimizi... bir yanımıza devrildik... öylece bir başıma kalıverdim kurşunların arasında... oracıkta.”

Benan o an ne diyeceğini bilemedi. Zira babası onun boyundan büyük laflar ediyordu. Başını usulca çevirdi. Babasının az önce baktığı yere dikti gözlerini. O da bir süre aynı noktaya baktı, durdu... Sonra, “Baba,” dedi cılız bir sesle, “onlar da kim?”

Babası bir kez daha derin düşüncelere dalıp gittiği sırada, gür sesli bir adamın sözleri yankılandı kulaklarında:

“Üç günden beri aziz yurdun dört bir bucağında, milletin en büyük bayramı olan cumhuriyetimizin onuncu yılını kutluyoruz. Her bir vatandaşımızın kalbi bu bayramın heyecanıyla çarpıyor bugün. Yurdun her tarafında memleket evlatları milli kurtuluşun başı, beylik Türkiye’deki diriliş ve yükseliş âleminin ruhu olan Milli Reis Gazi Mustafa Kemal’i bir kez daha hürmet ve minnetle anmaktadır. Bizler bugün buraya bütün Türkiye’nin birlik, beraberlik ve bütünlüğünü göstermek için toplandık. Ve cihana anlatmak istiyoruz ki, yurdumuz bölünmez bir bütündür...”

Ansızın bir alkış tufanı koptu meydana. Yusuf dalıp gittiği düşüncelerden bir an sıyrıldığında, “Onlar,” dedi titrek bir sesle, “onlar bu vatanın kahraman evlatlarıydı kızım! Bugün her şeyi borçlu olduğumuz yeniyetme kahraman evlatlarıydı.”

Benan şaşırды. Bu sözlere yine pek bir anlam verememişti.

“Onlar mı? Onlar da kim baba? Onların bir adı yok mu?”

“Var elbette kızım, var. Keşşaf!”

Benan keşşaf kelimesini ilk defa duyuyordu.

“Keşşaf mı? O da ne demek baba?”

Yusuf başını usulca çevirdi ve karşısında duran yeniyetme çocuklara bakıp “Onlar,” dedi, “işte onlar... keşşaf!”